

3 Δεκεμβρίου 2019

Ο πνευματικός καίγεται!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ο Γέροντας, π. Αρσένιος (αριστερά) με τον συνασκητή του όσιο Ιωσήφ Ησυχαστή.

(επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Κάποτε ένας γέροντας έστειλε το καλογέρι του να εξομολογηθεί στον παπα-Δανιήλ. Το καλογέρι πήγε, χτύπησε την πόρτα και είπε το «Δί' ευχών...», αλλά απόκριση δεν πήρε. Κοίταξε τότε από το παράθυρο της Εκκλησίας και είδε τον παπα-Δανιήλ γονατιστό κάτω από τον πολυέλαιο να προσεύχεται και να είναι μέσα σε φλόγες.

Έτρεξε αμέσως στον Γέροντά του και του είπε έντρομος ότι ο πνευματικός καίγεται. Έτρεξαν μαζί στον Άγιο Πέτρο και βρήκαν τον παπα-Δανιήλ ήσυχο, σε φυσιολογική κατάσταση.

Ο παπα-Δανιήλ πήρε υποτακτικό, τον έκανε καλόγερο και τον ονόμασε Αντώνιο στο όνομα του Γέροντός του. Κάποτε ο υποτακτικός αρρώστησε και πήγε στην

Λαύρα όπου έμεινε για ένα διάστημα μέχρι να αναρρώσει. Σ' αυτό το διάστημα ξελειτουργούσε κάθε μέρα τον παπα-Δανιήλ ένας γείτονάς του που έμενε σε γειτονικό κελλί λίγο πιο κάτω.

Ο παπα-Δανιήλ έπαιρνε καιρό και άρχιζε την Προσκομιδή. Στην καθορισμένη ώρα ερχόταν ο μοναχός και άρχιζαν την Θεία Λειτουργία.

Κάποια μέρα έκανε την Προσκομιδή, αλλά ο μοναχός που θα τον ξελειτουργούσε, δεν φαινόταν. Κατάλαβε ότι κάτι του συνέβη.

Λυπημένος προσευχόταν, χωρίς να γνωρίζει τί πρέπει να κάνει [ένας ιερέας δεν μπορεί να τελέσει την Θεία Λειτουργία μόνος του]. Οπότε είδε να μπαίνουν τρεις μοναχοί. Προσκύνησαν και με αγαλλίαση ο παπα-Δανιήλ άρχισε την Θεία Λειτουργία, ενώ αυτοί έψαλλαν.

Όταν τελείωσαν, ο παπα-Δανιήλ ήθελε να λύσει την απορία του. Τους ρώτησε ποιοι ήταν και πώς βρέθηκαν τέτοια ώρα στην ερημιά. Του απάντησαν ότι ήταν οι κτίτορες των Ιβήρων και ότι τους έστειλε ο Κύριος· μετά εξαφανίσθηκαν.

Ο χαριτωμένος ιεουργός του Υψίστου εκτός των άλλων μετέδιδε τα Θεία Μυστήρια και στους γυμνούς και αοράτους ασκητές που ζούσαν και κυκλοφορούσαν σε κείνα τα μέρη.

Στον παπα-Δανιήλ πήγαιναν τρεις ώρες δρόμο τη νύχτα ο γερο-Ιωσήφ ο ησυχαστής με τον συνασκητή του γερο-Αρσένιο, για να λειτουργηθούν και να κοινωνήσουν. Από όσους ασκητές γνώρισε -και τότε έβριθε η έρημος από εναρέτους ασκητές- ο παπα-Δανιήλ ήταν σε πιο μεγάλη κατάσταση, όπως αναφέρει ο γερο-Ιωσήφ:

«Ήτον και άλλος πλέον θαυμασιώτερος εις τον Άγιον Πέτρον τον Αθωνίτην, ο παπα-Δανιήλ, ο οποίος ήτον μιμητής του Μεγάλου Αρσενίου. Άκρον σιωπηλός, έγκλειστος, εφ' όρου ζωής λειτουργός. Εξήκοντα έτη μήτε μίαν ημέραν δεν εννοούσε να αφήσει την Θείαν Λειτουργίαν.

Και την Μεγάλην Σαρακοστήν όλες τες ημέρες έκαμε Προηγιασμένες. Και μέχρι τελευταίας ημέρας υπέργηρος ετελειώθη χωρίς ασθένειαν. Η δε Λειτουργία του εκράτει πάντοτε τρισημίσι ή τέσσαρες ώρες, διότι δεν ηδύνατο να προφέρει τας εκφωνήσεις από την κατάνυξιν από τα δάκρυα πάντοτε εμούσκευε μπροστά του το χώμα. Δι' αυτό δεν ήθελε κανείς ξένος να είναι στην Λειτουργία του διά να μη βλέπει την εργασία του.

Αλλ' εγώ επειδή με πολλήν θέρμην τον παρεκάλεσα, με εδέχετο. Και την κάθε φοράν όπου πήγαινα -τρεις ώρας βαδίζων ολονυκτίως διά να παρασταθώ εις αυτήν την φρικώδη όντως Θείαν παράστασιν- μου έλεγε και ένα ή δύο ρητά εβγαίνοντας από το Ιερόν και αμέσως εκρύπτετο έως την άλλην ημέραν.

Αυτός είχεν εφ' όρου ζωής ολονύκτιον αγρυπνίαν και νοεράν προσευχήν. Από αυτόν και εγώ πήρα «τάξιν» και έλαβα μεγίστην ωφέλειαν. Έτρωγε εικοσιπέντε δράμια ψωμί κάθε ημέραν και ήτον όλος μετέωρος εις την Λειτουργίαν του. Και χωρίς να γίνει λάσπη το έδαφος δεν ετελείωνε Λειτουργίαν».

Ο γερο-Ιωσήφ με τον γερο-Αρσένιο, από ευγνωμοσύνη προς τον παπα-Δανιήλ για την ωφέλεια που έπαιρναν, του έκαναν μερικές εργασίες ή έκτιζαν κανένα πεζουλάκι.

Απόσπασμα από το βιβλίο “Από την Ασκητική και Ησυχαστική Αγιορειτική παράδοση”, Άγιον Όρος 2011, σ. 49-52.